

14. LUKU

JEHOVAN ASTINLAUTA TEHTY IHANAKSI

Jumalan astinlauta on tullut saastaiseksi ja hylätty synnin tähden – Sen ihanuuden luvattu uudistaminen – Ostettu omaisuus asetetaan ennalleen – Sen säteilevin jalokivi – Jehovan jalkain uudelleen asettaminen ”öljymäelle” – Tulossa olevat siunaukset – Astinlauta lopulta todellakin ihana

”Näin sanoo Herra (Jehova): Taivas on minun istuimeni ja maa jalkojeni alunen.” ”Minä teen jalkojeni paikan (astinlaudan) kunnialliseksi (ihanaksi).” ”Ja hänen (Jehovan) jalkansa seisovat sinä päivänä Öljyvuorella.” – Jes. 66:1; 60:13; Sak. 14:4; Matt. 5:35; Apt. 7:49

JUMALAN astinlauta on ollut kaikkea muuta kuin ihana menneen kuudentuhannen vuoden kuluessa: synti, tuska, henkinen ja ruumiillinen kärsiminen ja kuolema ovat tehneet sen äärettömän suureksi hautausmaaksi, jossa nyt, alhaisen laskun mukaan, vähintään kaksikymmentä miljardia ihmislasta odottaa tulevaa aikaa, jolloin Jumalan oikeuden kirous otetaan pois ja jolloin Jumalan suosion valo, joka loistaa Jeesuksen Kristuksen kasvoista, nousee vanhurskauden aurinkona ja:

”Jolloin hätä poistetaan,
Terveeks' tehdään kansat maan.”

Tässä tarkoituksessa on Jumala ryhtynyt runsaisiin järjestystoimenpiteisiin. Lunnaat Aadamin ja kaikkien edestä, jotka hänen lapsinaan menettivät elämän hänen kauttaan, ostivat koko maailman ja takasivat jokaiselle sukumme jäsenelle iankaikkisen elämän koetustilaisuuden suotuisissa olosuhteissa. Mutta ne tekivät enemmänkin, ne ostivat takaisin Aadamin paratiisikodin (joka kadotettiin hänen rikkomuksensa kautta) ja hänen herrautensa maan kuninkaana, Jumalan, hänen Luojansa ja Isänsä edustajana.

Sen tähden luumme: ”Sinä paimentorni (Kristus), tytär Siionin kukkula, sinulle saapuu ja tulee entinen herraus.” (Miika 4:8) Apostoli Paavalikin puhuu ”ostetun omaisuuden vapahduksesta.” (Ef. 1:14, engl. käänn.) Tähän viittaa myös Herra eräässä vertauksessaan, joka osoittaa, ettei hän ostanut ainoastaan sukua, aarretta, vaan myös pellon, maailman, maan, joka oli kirouksen alaisena, ja että kaikki, jotka valtakuntaluokan jäseninä yhdistyvät hänen kanssaan, ottavat osaa pellon ja aarteen ostamiseen. — Matt. 13:44

Tuhatvuotiskauden koko työnä on asettaa ennalleen ja tehdä ihanaksi Jumalan astinlauta. Kun paratiisi kadotettiin synnin kautta, niin se oli ainoastaan pieni puisto jollain maan kulmalla, mutta koska Aadamin suku on lisääntynyt täyttääkseen maan Jumalan aikomuksen mukaan (1 Moos. 1:28), ja koska kaikki ovat lunastetut, niin on välttämätöntä valmistaa paratiisi, joka on kyllin suuri, jotta kaikki mahtuvat siihen, ja tämä merkitsee, että koko maa tulee Eedenin paratiisin kaltaiseksi hedelmällisyydessä, kauneudessa ja täydellisyydessä. Ja kaikki tämä on luvattu Jumalan lain suurenmoisena tulevaisena täyttymisenä. — Apt. 3:20,21; Ilm. 2:7; 2 Kor. 12:4

Mutta kaunein jalokivi Herran ihanaksi tehdyllä astinlaudalla on tuhatvuotiskauden lopussa ihmissuku, jonka täydellisyydessä, vapaudessa ja Jumalan kaltaisessa siveellisessä ja henkisessä ihanuudessa heijastuu Jumalan oma kuva. Ja kaikkein ihanimmin heijas-

taa täydellinen ihminen Luojaansa ja hänen ihmeellisen suunnitelmansa kunniaa luomisen, lunastuksen ja ennalleenasettamisen tähden. Ja tämän ihmeellisen suunnitelman yhteyteen kuuluu aina ja läheisesti ensin Herra Jeesus Kristus, Jehovan ”Sana”, ja sen jälkeen morsian, Karitsan vaimo, lunastuksen kautta taattujen siunausten jakamisen kanssaperillinen.

Jehovan astinlaudan kauniiksi ja ihanaksi tekeminen ei ole saatettu täytäntöön, ennen kuin Herra Jeesus on Isän edustajana ”kukistanut kaiken (vastustavan) hallituksen ja kaiken vallan ja voiman. Sillä hänen on hallittava siihen asti, kunnes on pannut kaikki vihollisensa jalkojensa alle,” ennen kuin hän jättää valtakunnan tuhatvuotiskauden lopussa. — 1 Kor. 15:24-28

Synnin ja kuoleman hallituksen aika esitetään aikana, jolloin Jumala ”ei muistanut jalkojensa alustaa vihansa päivinä” (Valit. 2:1); mutta heti tuhatvuotiskauden alussa kehoitetaan kansaa profeetallisesti: ”Ylistäkää Herraa, meidän Jumalaamme, ja kumartakaa hänen jalkojensa alusen edessä.” (Ps. 99:5) Profeetta Sakaria (Sak. 14:4,5) ilmaisee selvästi sen ajatuksen, että uuden Jerusalemin (Jumalan kirkastetun seurakunnan) perustaminen maan uutena hallituksena merkitsee, että Jumalan suosio palaa Jehovan astinlaudalle.

Jehovan jalat öljyvuorella

Tämä ennustus ymmärretään ylimalkaan väärin ja sovitetaan niin kuin se tarkoittaisi Herran Jeesuksen jalkoja hänen toisessa tulemisessaan; ja ne, jotka siten eksyvät, menevät ylimalkaan vielä pitemmälle ja väittävät, että se tarkoittaa hänen lihallisia jalkojaan, jotka lävistettiin nauloilla Golgatalla, sen tähden etteivät huomaa, että Herra antoi inhimillisen luontonsa täydellisesti ja iankaikkisesti lunnaiksemme, ja että hänet Isän voiman kautta herätettiin kuolleista, ihanaksi henkiolennoksi — ”hänen (Isän) olemuksen perikuvaksi” (Katso II osa, 5 luku).

Mutta katsaus edelliseen jakeeseen (3) osoittaa, että profeetan viittaus koskee Jehovan jalkojen palaamista, sillä esitys (joka tarkoittaa sitä hätää, jonka kautta valtakunta perustetaan) kuuluu: ”Herra (Jehova) ilmestyy ja sotii näitä pakanoita vastaan, niinkuin sotimisensa päivänä, tappelun päivänä (Israelin muinaisena aikana). Ja hänen jalkansa seisovat sinä päivänä öljyvuorella, joka on Jerusalemin edustalla itään päin; ja Öljyvuori halkeaa kahtia itään ja länteen päin sangen suureksi laaksoksi, ja toinen puoli sitä vuorta erkanelee pohjoiseen päin, ja toinen etelään päin.”

Niin pian kuin huomataan se tosiasia, että mainitut jalat ovat Jehovan jalat, niin huomataan myös, että tämä puhe on vertauskuvallista ja tarkoittaa Herran vallan saattamista jälleen voimaan maan päälle, jota ”tämän maailman jumala,” Saatana, on niin kauan pitänyt hallussaan, kumminkin niin, että Herra on ollut edustettuna, ensin esikuvallisen tabernaakkelin kautta, sitten Jerusalemin temppelin kautta ja lopulta tänä evankeliumikautena Kristuksen seurakunnan nykyisen tabernaakkelitilan kautta. Varmaan ei kenelläkään ole sitä väärää ajatusta, että Jehova kirjaimellisesti astuisi jaloillaan maan päälle niin kuin ”astinlaudalle.” Ja jos Jehovan ”jalkain” sijoittaminen ja asettaminen on vertauskuvallista puhetta ja merkitsee Jumalan suosion ja vallan palaamista maan

päälle, niin voimme olla varmoja myös siitä, että saman ennustuksen muutkin piirteet ovat vertauskuvallisia: Öljyvuori, sen erikoinen jakautuminen, sen laakso, kansan pako, elämän vesi, joka juoksee Jerusalemissa (vertaa 8:tta jaetta Hes. 47:1-9 kanssa) jne., ovat kaikki vertauskuvallisia esityksiä, kuvia suurenmoisista hengellisistä siunauksista.

Öljypuu on huomattava vertauskuva, sillä vanhoina aikoina se oli keinotekoisien valon lähde, sen kautta että sen öljyä käytettiin ylimalkaan valaistusaineena. (2 Moos. 27:20) Juutalaiset kutsuivat sen tähden öljypuuta shemeniksi – öljyä antava puu. Tämän puun öljyä käytettiin myös pääaineena monissa entisajan kallisarvoisissa voiteissa, sellaisina kuin niitä käytettiin pappien ja kuningasten voitelemisessa, mikä esikuvasi pyhän hengen vuodattamista vastakuvallisen ”kuninkaallisen papiston” jäsenille. (2 Moos. 30:24) Ja muinaisista ajoista lähtien öljypuun oksaa on käytetty rauhan symbolina. – 1 Moos. 8:11; Neh. 8:15

Jos siis öljypuu on pyhän hengen kautta tulevan valon, rauhan ja Jumalan siunauksen vertauskuva, ja jos vuorta, niin kuin muualla, pidetään valtakunnan vertauskuvana, niin voi helposti huomata, että öljyvuori tässä merkitsee valon, rauhan ja Jumalan siunauksen valtakuntaa. Ja kun sanotaan, että Jehovan ”jalat” asetetaan sinne tai että ne seisovat siellä, merkitsee se, että Jumalan suosio palaa maan päälle, ja että hänen lakinsa pannaan taas voimaan pyhän valtakunnan kautta.

Tämä Öljyvuori-sanon sovellutus on täydessä sopuossuussa apostolin esityksen kanssa (Room. 11:17,24), jossa hän vertaa lihallista Israelia alkuperäiseen, viljeltyyn öljypuuhun ja kääntyneitä pakanoita metsäöljypuun oksiin, jotka ovat oksastettuja siihen, mistä luonnolliset oksat on katkaistu pois. (Vertaa Jer. 11:16,17) Ja hän selittää, että puun juurena on Jumalan lupaus – aabrahamilainen lupaus, että Aabrahamin siemen lopullisesti siunaisi kaikki maan kansat jne. Saman lupauksen juuri kantaa lopulta kahdenlaisia oksia: oksastettuja, metsäöljypuun oksia ja uudestaan oksastettuja luonnollisia oksia, kun lihallisen Israelin sokeus on otettu pois, ja kun se uskon silmällä katsoo Vapahtajaansa, joka kahdeksantoista vuosisataa sitten ristiinnaulittiin ja lävistettiin syntiuhriina. Me muistamme myös, että luonnollinen Israel oli Jumalan esikuvallinen valtakunta eli vuori pitkän aikaa, ja että evankeliumikauden hengellinen Israel on kutsuttu tulemaan todelliseksi Jumalan valtakunnaksi, niin kuin Herra selitti: ”Älä pelkää, sinä pikkuinen lauma; sillä Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan.”

Sitä paitsi on näistä kahdesta valtakunnasta (myös ennen kuin Jehovan ihannuus on täydelleen niissä tehdäkseen ne siunauksen kanaviksi koko ihmismailmalle) lähtenyt ”maailman valo” muinaisten aikakausien pimeydessä; sillä eivätkö nämä ole Vanhan ja Uuden Testamentin, vanhan ja uuden liiton, edustajia? Eivätkö ne vastaa Herran kahta todistajaa ja kahta öljypuuta (Sak. 4:3,11,12), jotka ovat mainitut selvästi myös Ilmestyskirjassa (Ilm. 11:4) – sen kautta, että nämä kaksi vuoren osaa esikuvaavat näiden liittojen seurausta, todistamisen tulosta – Valtakuntaa sen taivaallisessa ja maallisessa puolessa?

Tässä näemme siis näiden Öljyvuoren kahden puolikkaan merkitsevän Jumalan valtakunnan kahta osaa, jotka ovat selvästi erotetut Jumalan järjestystoimenpiteiden kautta. Jakaminen ei kumminkaan merkitse sopuossuun puutetta näiden valtakunnan kahden osan välillä. Päinvastoin, jakamisen tarkoituksena on välillä olevan ”siunauksen laakson”

aikaansaaminen, jonne kaikki, jotka odottavat Jumalan apua, voivat paeta ja löytää siunatun suojan valtakunnan sekä taivaalliselta, että maalliselta puolelta.

Psalmista näyttää edeltä käsin saaneen katsella tätä suurta ”siunauksen laaksoa” Jehovan ”jalkain” vieressä, kun hän ensin laulaa evankeliumikauden pyhistä ja sitten niistä, jotka siunataan seuraavana aikakautena. Hän sanoo (Ps. 84):

”Kuinka ihanat ovat sinun asuinsijasi, Herra Sebaot!
Minun sieluni ikävöittää ja halajaa Herran esikartanoihin,
minun sydämeni ja ruumiini pyrkii riemuiten elävää Jumalaa kohti.
Löysihän lintunen majan ja pääskynen pesän, johon se poikasensa laskee:
sinun alttarisi, Herra Sebaot, minun kuninkaani ja minun Jumalani.
Autuaat ne, jotka sinun huoneessasi asuvat!
He kiittävät sinua alati. Sela.

”Autuaat ne ihmiset, joilla on voimansa sinussa,
joilla on mielessänsä pyhät matkat!
Kun he käyvät Kynellaakson kautta,
he muuttavat sen (ilo-)lähteitten maaksi, (siunausten laaksoksi) —
ja syyssade peittää sen siunauksilla. (Joel 2:28)
He käyvät voimasta voimaan,
he astuvat (täydellisinä) Jumalan eteen Siionissa.”

Myös 85:s psalmi kuvailee Jumalan lempeyden ja siunauksen palaamista tuhatvuotisvaltakunnan Öljyvuoren — kahden osan kautta.

Sillä, että toinen vuoren osa erkanee pohjoiseen päin ja toinen etelään päin, on myös suuri merkitys. Pohjoinen on Plejadien eli Seulasten tähtiryhmää kohden, jossa on avaruuden taivaallinen keskipiste, ja niin kuin otaksutaan, Jumalan herrauden valtaistuimien (Katso III osa, 10 luku). Tämä näyttää viittaavan evankeliumiseurakunnan silloin tapahtuvaan ”muuttumiseen” inhimillisistä taivaallisiin ehtoihin sen kautta, että se tulee ”jumalallisesta luonnosta osalliseksi;” ja se, että toinen vuoren osa erkanee etelään päin, näyttää merkitsevän vanhojen arvokkaiden täydellistä ennalleenasettamista täydellisiin inhimillisiin ehtoihin, vanhojen arvokkaiden, jotka katsotaan arvollisiksi olemaan Jumalan valtakunnan maallisina edustajina.

Laakso, joka siten syntyy, on täydellisen valon laakso ja vapaa varjoista, sillä aurinko loistaa sen läpi idästä länteen. Tämä puhuu vertauskuvallisesti vanhurskauden auringosta ja sen täydestä Jumalan totuuden ja siunauksen valosta, joka hajottaa synnin, tietämättömyyden, taikauskon ja kuoleman varjot sekä parantaa ja asettaa ennalleen halukkaat ja tottelevaiset ihmiset, jotka pakenevat tähän siunauksen laaksoon, armeliaisuuden laaksoon. Tämä armeliaisuuden laakso, valon ja rauhan valtakunnan hengellisen ja maallisen puolen välillä ja huolenpidossa (Jehovan jalkojen seisossa maan päällä), koituu varmaankin ”siunauksen laaksoksi” kaikille, jotka murheellisin ja särjetyin sydämin menevät siihen.

Meidän täytyy edelleen muistaa, että kun ainoastaan Israelille sanotaan: ”Te pakenette minun vuorteni laaksoon,” niin merkitsee kumminkin nimi Israel ”Herran siunaamaa kansaa,” ”Jumalan kansaa,” ”Herran kansaa.” (2 Aik. 7:14) Ja kun, niin kuin olemme

nähneet, valtakunnan ensimmäinen eli hengellinen siunaus tulee hengellisen Israelin osaksi ja toinen eli maallinen siunaus tulee ensin luonnollisen Israelin osaksi, niin ei se kumminkaan pysähdy siihen, sillä kuka hyvänsä tahtoo, voi tulla israelilaiseksi: harjoittamalla Aabrahamin uskoa ja tottelevaisuutta, voi kaikista ihmissuvun jäsenistä tulla oikeita israelilaisia, ”Jumalan kansaa.” Niin muodoin selittää profeetta Jesaja, että kun Israel valtakuntaa perustettaessa kutsutaan takaisin Jumalan suosioon, niin se käsittää ”kaikki, jotka minun (Jehovan) nimelläni nimitetään ja jotka minä kunniakseni olen luonut, tehnyt ja valmistanut.” (Nimi Israel sovitetaan silloin kaikkiin, jotka ovat Jumalan kansaa.) — Jes. 43:7; Room. 9:26,33; 10:13

”Herra, minun Jumalani, tulee (siten) ja kaikki pyhät sinun kanssasi (siten yhdistettyinä).” (Sak. 14:5) Kun Jumalan aika on täydelleen tullut, kun pakanain ajat ovat loppuneet, kun suuren sovituspäivän (evankeliumikauden) uhraaminen on loppunut, kun Ylimmäinen pappi on täyttänyt sovituksen, ei ainoastaan oman ”ruumiinsa”, seurakunnan, edestä, vaan myös oman ”perheensä” ja ”kaiken kansan” edestä, sekä astuu siunaamaan kaikkea kansaa, silloin otetaan Jehovan kirous, kuolemantuomio, pois maasta, hänen astinlautansa tabernaakkeli hyväksytään taas ja sen kaunistaminen vanhurskautensa ja totuudessa ja pyhässä rakkauden hengessä alkaa silloin ja jatkuu, kunnes tuhatvuotiskauden lopussa kaikki, jotka haluavat vanhurskautta, ovat saavuttaneet täydellisyyden, ja kaikki haluttomat ovat hävitetyt. — Apt. 3:23; Ilm. 20:9

Jatkaen kuvaustaan ilmoittaa profeetta tästä päivästä, jolloin maa tulee asteettain tehdyksi ihanaksi Jehovan astinlautana:

”Sinä päivänä ei ole valoa: loistavat tähdet sammuvat. Se on oleva yhtämittaista päivää — Herralle on se tunnettu — ei vaihdu päivä ja yö; ja ehtoolla on oleva valoisata. — Sak. 14:6,7

Muutamat ovat asettaneet tässä kuvatus päivän yhteen ”koston päivän” kanssa, joka on ”pimeä ja sumuinen päivä, pilvinen ja synkeä päivä” (Jooel 2:2; Sef. 1:15), ja raamatunkääntäjät ovat nähtävästi koettaneet saada ne sopusointuun toistensa kanssa käännöksiensä kautta. Niin ei kumminkaan ole. Päivä, johon Sakaria tässä viittaa ainoastaan osittain valoisana, on tuhatvuotiskauden päivä, sillä vaikka vanhurskautensa aurinko nousee ja valaisee hajottaakseen maan synnin, taikauskon ja kuoleman sairauden myrkyn, niin on se kumminkin ainoastaan osittain valoisaa, koska se yhtä mittaa on tekemisissä langenneen suvun sukupolvien kanssa toisen toisensa perästä, aina sitä mukaa kuin ne tulevat esille haudoista, joista herätetyt ovat eri ennalleenasettamisasteilla matkalla täydellisyyttä kohden. Mutta kuinka virkistävä onkaan vakuutus siitä, että sinä päivänä, jolloin Jehova asettaa jälleen jalkansa astinlaudalleen, ei ole enää ”synkeyttä”, ja että maailma on tämän tuhatvuotispäivän lopussa saavuttanut Jehovan tiedon korkean keskipäivän valon sen sijaan että olisi tullut pimeämmäksi, ja että sen aurinko ei koskaan laske.

Viittaus elämän veden virtoihin, jotka juoksevat Jerusalemissa tänä tuhatvuotispäivänä, jolloin Jehova taas asettaa jalkansa astinlaudalleen (Sak. 14:8,9), muistuttaa meitä samanlaisesta todistuksesta Hes. 47:1-12 ja Ilm. 22:1,2, jakeissa, joissa ennalleenasettamissiunaukset esitetään samassa ”elämän veden” vertauskuvassa, ”elämän veden,” joka

lähtee tuhatvuotisvaltakunnan istuimelta ja josta jokainen, joka tahtoo, saa juoda vapaasti, sekä iankaikkisen elämän hedelmiä antavien puiden vertauskuvassa, puiden, joiden lehdet parantavat maan katuvaan kansan kaikesta epätäydellisyydestä.

Oi niin! ”Herra on koko maan kuningas” sinä päivänä. Hänen valtakuntansa on silloin tullut, niin kuin hänen uskollisensa ovat kauan rukoilleet, ja tämän päivän lopussa tapahtuu Jumalan tahto maan päällä, niin kuin se tapahtuu taivaassakin. Jumalan astinlauta on silloin tosiaankin ihana, niin kuin on kirjoitettu:

”NIIN TOTTA KUIN MINÄ ELÄN, NIIN KOKO MAAILMA TÄYTETÄÄN HERRAN KUNNIALLA.” —
4 Moos. 14:21; Jes. 11: 9; Hab. 2:14